

#1 NEW YORK TIMES'İN EN ÇOK SATAN YAZARINDAN
FIRTINA VE ÖFKE'NİN DEVAM KİTABI KARŞINIZDA!

JENNIFER L.
ARMENTROUT

GAZAP
VE
YIKIM

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Saffan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı

Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutulmuş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim

Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli
Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu

Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1 - En Karanlık Yıldız
Köken 3 - En Parlak Gece
Köken 2 - En Aydınlik Gölge
Kan ve Kül 1 - Kan ve Kül den
Kan ve Kül 2 - Ten ve Ateş Krallığı
Kan ve Kül 3 - Yaldızlı Kemikler Taçı
Kan ve Kül 4 - İki Kraliçenin Savaşı
Kan ve Kül 5 - Kül ve Kan Ruhı
Ten ve Ateş 1 - Kuvılcımdaki Gölge
Ten ve Ateş 2 - Alevdeki Işık
Haberci 1 - Fırtına ve Öfke
Haberci 2 - Gazap ve Yıkım

HABERCİ 2 – GAZAP VE YIKIM

Orijinal adı: The Harbinger 2 - Rage and Ruin

© 2020, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviren: Merve Özcan

Yayına hazırlayan: Aslı Özge Önemli

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2025 / 978-625-5572-10-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Harlequin Enterprises ULC

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

JENNIFER L.
ARMENTROUT

GAZAP
VE
YIKIM

Çeviren: Merve Özcan

DE
X

Gazap ve Yıkım'ı yazarken yanımda olan Loki'ye ve şu anda kitabı düzenlerken yanımda olan Apollon'a.

Sizi özlüyorum.

Sizi seviyorum.

Ağrıyan, uykudan şişmiş gözlerimi açtım ve bir hayaletin soluk, yarısaydam yüzüyle karşı karşıya geldim.

Korkudan nefesim kesilirken doğruldum. Koyu renkli saçlarım yüzüme döküldü. “Fıstık!” diyerek elimi göğsüme bastırdım, zavallı kalbim davul gibi atıyordu. “Ne yapıyorsun ya!”

Son on yıldır oda arkadaşım sayılan hayalet, yatağın birkaç santim üzerinde süzülürken bana sırtıttı. Havada yan yatmış ve yanağını avucuna yaslamıştı. “Sadece yaşadığından emin olmak istedim.”

“Aman Tanrım.” Kesik kesik nefes verip elimi yumuşak gri yorgana koydum. “Sana bunu yapmayı bırakmanı milyon kez söyledim.”

“Hâlâ seni dinlediğimi sanmana hayret ediyorum.”

Haklıydı.

Benim kurallarına uymaya karşı bir isteksizliği vardı, üstelik sadece iki şey talep ediyordum.

Odaya girmeden önce kapıyı tıklat.

Uyurken beni izleme.

Bence bunlar gayet uygun kurallardı.

Fıstık tıpkı öldüğü zamanki gibi, 80’li yıllardaki bir geceye aitmiş gibi görünüyordu. *Whitesnake* konser tişörtü, koyu renk kot

pantolonu ve kırmızı *Chuck Taylor* ayakkabıları tamamen o yılları yansıtıyordu. On yedinci yaş gününde, aptalca bir sebepten ötürü devasa hoparlör kulelerinden birine tırmanmış ve sonrasında düşerek ölmüştü. *Al sana doğal seçilimin kanıtı.*

Fıstık henüz o parlak beyaz ışığa geçmemişti. Birkaç yıl önce bana açık bir tavırla zamanının gelmediğini söylediği için onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Aslında zamanı geçeli çok olmuştu ama bu pek önemli değildi. Etrafta olmasından hoşlanıyordum... Yani böyle ürkütücü şeyler yaptığı zamanlar hariç.

Yüzüme düşen saçları geriye itip odama göz gezdirdim... Hayır, benim odam değildi burası. Bu benim yatağım bile değildi. Bunların hepsi Zayne'indi. Bakışlarım güneş ışığını engelleyen ağır perdelerden yatak odasının kapısına kaydı... Dün gece her ihtimale karşı kilitlemeden bıraktığım kapalı kapıya...

Başımı iki yana salladım.

"Saat kaç?" Yatak başlığına yaslanıp örtüyü çeneme çektim. Gardiyanların vücut ısıları insanlardan daha yüksekti ve temmuz ayındaaydık, bu yüzden dışarısı muhtemelen Cehennem gibi yakıyor ve terletiyorken Zayne'in dairesi bir buzdolabıydı.

"Akşam üzeri üç civarı" diye cevapladı Fıstık. "Ben de bu yüzden senin öldüğünü sandım."

Kahretsin, diye düşündüm yüzümü ovuştururken. "Dün, gecenin köründe döndük."

"Biliyorum, buradaydım. Sen beni görmedin ama ben seni gördüm. İkinizi. İzliyordum."

Kaşlarımı çattım. Duyduklarım *hiç de* ürkütücü değildi.

"Rüzgâr tüneline geçmiş gibiydin." Fıstık'ın bakışları saçlarımda gezindi. "Hâlâ öylesin."

Kendimi bir rüzgâr tüneline gibi hissetmiştim. Zihinsel, duygusal ve fiziksel bir rüzgâr tüneline. Dün gece, Gardiyan yerleşkesindeki eski ağaç evin yanında büyük bir çöküntü yaşadktan sonra, Zayne beni *uçuşa* çıkarmıştı.

Serin gece rüzgârıyla ve bana her zaman soluk görünen yıldızların ıslıl ıslıl parlamasıyla gökyüzü büyüleyici bir yer olmuştu.

Yüzüm uyuşsa ve ciğerlerim nefes alırken zorlansa da bitmesini hiç istememiştim. Yukarıda kalmak istemiştim çünkü rüzgârda ve gece göğünde hiçbir şey bana dokunamazdı ama Zayne sonunda beni tekrar yeryüzüne ve gerçekliğe döndürmüştü.

Bu olay sadece birkaç saat önce yaşanmıştı ama üstünden bir ömür geçmiş gibiydi. Zayne'in dairesine geri döndüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Sonrasında yaşadıklarımız hakkında konuşmamıştık. Aslında Zayne'in bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorması ve ona mırıldanarak olumsuz cevap vermem dışında hiç konuşmamıştık. Soyunup yatağa girmiştim, o da salonda kalıp kanepede uyumuştı.

"Haberin var mı bilmem ama" dedi Fıstık beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Ölü olan benim ama sen benden beter görünüyorsun."

"Sahiden mi?" diye mırıldadım söylediklerine şaşırmasam da. Yüzümdeki acıdan yola çıkarsak, muhtemelen bir duvara yüzümü çarpmış gibi görünüyordum.

Başıyla onayladı. "Ağlıyordun."

Ağlamıştım.

"Çok" diye ekledi.

Bu doğruydı.

"Ve dün geri dönmeyince endişelendim." Yukarıya süzülüp yatağın kenarına oturdu. Bacakları ve kalçaları şiltenin birkaç santim içine girmişti. "Sana bir şey oldu sandım. Panikledim. Öyle endişelendim ki *Stranger Things*'i izlemeyi bitiremedim bile. Sen ölürsen bana kim bakar?"

"Sen zaten ölüsün Fıstık. Kimsenin sana bakmasına gerek yok."

"Hâlâ sevmeye, değer görmeye ve düşünölmeye ihtiyacım var. Ben Noel Baba gibiyim. Eğer beni isteyecek ve bana inanacak canlı biri olmazsa varlığını yitiririm."

Hayaletler ve ruhlar için şartlar bunlar değildi. Hem de hiç. Ama durumu çok güzel abartıyordu. Dudaklarımın köşesinde bir sırıtma belirdi, ta ki Fıstık'ı görebilen tek kişi olmadığımı hatırlayana kadar. Bu binada oturan bir kız onu görebiliyordu.

Hayaletleri görebilen veya diğer psişik yeteneklere sahip tüm insanlar gibi, damarlarında sulandırılmış melek kanı dolaşıyor olmalıydı. Onu... herkesten farklı kılmaya yetecek kadar. Melek kanına sahip çok fazla insan yoktu, o yüzden kaldığım yere bu kadar yakın bir noktada öyle birinin olduğunu öğrenmek benim için şoke ediciydi.

“Yeni bir arkadaş edindiğini mi sanıyordun?” diye ona hatırlattım.

“Gena mı? İyi bir kız ama sen miadını doldursan hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Üstelik ailesi de ilk tercihim değil, anlıyorsun musun?” 80’ler için *tercih* sözcüğünün *iyi* anlamına geldiğini söyleyecektim ki, “Dün gece neredeydin?” diye sordu.

Bakışlarım o kapalı, kilitsiz kapıya kaydı. “Zayne’le yerleşke-deydim.”

Fıstık biraz daha yaklaşıp narin elini kaldırdı. Dizime hafifçe vurdu ama örtünün altından hiçbir şey hissetmedim, dokunuşuna genellikle eşlik eden soğuk havayı bile. “Ne oldu Trinnie?”

Trinnie.

Sadece o bana böyle seslenirdi, diğer herkes bana ya Trin ya da Trinity diyordu.

Yaşananlar aklıma gelince sızlayan gözlerimi kapattım. Fıstık hiçbir şey bilmiyordu ve Misha’nın yaptıklarının açtığı yaralar henüz kabuk bağlamamışken ona nasıl anlatacağımdan emin değildim. Zaten her şeyin üstüne incecik bir yara bandı yapıştırmıştım sadece.

Hâlâ aklım başımdaydı ancak sınır noktasındaydım. İstedğim son şey bu konu hakkında herhangi biriyle konuşmaktı ama Fıstık’ın olan biteni bilmeye hakkı vardı. Misha’yı tanıyordu. Misha’yı seviyordu. Fıstık onu asla göremeyecek veya onunla iletişim kuramayacak biri olmasına rağmen Misha’yı bulmak için Potomac Dağları Gardiyan topluluğunda kalmak yerine benimle DC’ye gelmişti.

Tamam, Fıstık’ı görüp onunla iletişim kurabilen tek kişi bendim ama toplulukta kendini rahat hissediyordu. Benimle seyahat etmek onun için çok büyük bir olaydı.

Gözlerimi kapalı tutarak derin, titrek bir nefes aldım. “Şey, evet, biz... Misha’yı bulduk ve... işler güzel gitmedi Fıstık. Misha artık yok.”

“Hayır” diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle tekrarladı. “Hayır.”

Başımınla onayladım.

“Tanrım. Üzgünüm Trinnie. Çok derinden üzgünüm.”

Boğazımdaki sert yumruyu geçirmek için yutkunarak gözlerime baktım.

“İblisler...”

“İblisler değildi” diye sözünü kestim. “Demek istediğim, onu öldürmediler. Onun ölmesini istemiyorlardı. Misha aslında onlarla çalışıyordu.”

“Ne?” Sesindeki şok, o tek sözcüğün neredeyse cam kıracak kadar tiz olması başka herhangi bir durumda komik gelebilirdi. “O senin *Koruyucundu*.”

“Kaçırılmaya kadar her şeyi o ayarlamış.” Dizlerimi örtünün altında göğsüme çektim. “Hatta Ryker’ın o gün beni *asaletimi* kullanırken görmesini bile o sağlamış.”

“Ama Ryker...”

Annemi öldürdü. Tekrar gözlerimi kapattım ve içinde gözyaşı kalmış gibi yandıklarını hissettim. “Misha’nın sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Acaba hep benden... mi nefret etti yoksa sorun Koruyucu bağı mıydı? Onun bana en başından hiç bağlanmaması gerektiğini öğrendim. O kişinin Zayne olması gerekiyormuş ama bir hata yapılmış.”

Babamın bildiği bir hataydı bu. Durumu düzeltmek için kılını bile kıpırdatmamış ya da umursamamıştı. Neden bir şey yapmadığını sorduğumda da ne olacağını görmek istediğini söylemişti.

Nasıl berbat bir tavırdı bu?

“Bağ onu çarpıklaştırmış olabilir. Onu... kötü yapmış” dedim boğuk bir sesle. “Bilmiyorum. Bunu asla bilemeyeceğim ama *arkasındaki neden* Bael ve diğer iblisle çalıştığı gerçeğini değiştirmiyor. Hatta Haberci’nin onu seçtiğini bile söyledi.” Misha’nın yüzü

düşüncelerimde belirince irkildim. “Haberci ona da özel olduğunu söylemiş.”

“Gardiyanları ve iblisleri öldüren kişi o muydu?”

“Evet.” Ağlamayacağımdan emin olunca gözlerimi açtım. “Başka çarem yoktu...”

“Ah, hayır.” Fıstık ben daha söylemeden anlamıştı.

Ancak söylemek zorundaydım çünkü gerçek buydu. Ömrümün sonuna kadar bu gerçekle yaşayacaktım.

“Onu öldürmek zorundaydım.” Her sözcük göğsüme atılan bir tekme idi sanki. Misha’yı görmeye devam ettim. Senatörün evinin dışındaki açıklıkta duran Misha değil, ben hayaletlerle konuşurken yanımda bekleyen Misha’yı gördüm. Ben yanında otururken Gardiyan formunda şekerleme yapan Misha’yı. En yakın dostum Misha’yı... “Ben yaptım. Onu öldürdüm.”

Fıstık başını iki yana salladı, koyu kahverengi saçları bir anlığına daha bedenselleştikten sonra soluklaştı ve eli tutunduğu yeri kaybetti. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Cidden bilmiyorum.”

“Söyleyecek bir şey yok. Olan oldu.” Bir nefes vererek bacaklarımı uzattım. “Zayne artık benim Koruyucum ve bu şehirde kalacağım. Haberci’yi bulmamız gerekiyor.”

“İşte bu kısım güzel, değil mi?” Fıstık oturma pozisyonunu bozmadan yataktan havaya yükseldi. “Zayne’in senin Koruyucun olması?”

Güzeldi.

Ve güzel değildi.

Koruyucum olmak onun hayatını kurtarmıştı, o yüzden bu iyi bir şeydi. *Harika* bir şeydi. Zayne bağı almakta tereddüt etmemişti. Üstelik bu en başından beri bağa sahip olması gerektiğini öğrenmeden önceydi. Ama bu aynı zamanda Zayne ve benim, şey... Şu an olduğumuzdan daha fazlası olamayacağımızı gösteriyordu. Aramızdakileri keşfetmeyi ne kadar çok istediğim veya onu ne kadar çok beğendiğim önemli değildi. Ciddi olarak hoşlandığım ilk erkek olması da önemli değildi.

Kendimi yastıkla boğmak yerine başımı üstüne bırakmayı tercih ettim. Fıstık perdeye ilerlerken bulanık bir görüntüye bürünmüştü ama bunun hayaletsi formuyla hiçbir ilgisi yoktu. “Zayne kalktı mı?”

“Evet ama burada değil. Mutfakta sana bir not bıraktı. Yazarken ben de okudum.” Fıstık epey gururlu görünüyordu. “Nic adında birini görmeye gittiğini yazdı. Sanırım onunla komüne gelen adamlardan biriydi? Neyse, yarım saat kadar önce çıktı.”

Nic, Washington, DC’deki klan lideri Nicolai’ın kısaltılmasıydı. Zayne’in onunla henüz bitmemiş bir işi vardı muhtemelen çünkü dün gece yaptıkları toplantıdan ayrılıp beni bulmaya gelmişti.

Zayne aramızdaki bağ aracılığıyla duygularımı hissetmişti. O tuhaf yeni bağlantı onu doğrudan ağaç eve getirmişti. Buna hayran mı kalmıştım, sinirlenmiş miydim yoksa fazlasıyla tiksiniş miydim bilmiyordum. Muhtemelen bu üç duygunun karışımıydı hissettiğim.

“Acaba beni neden uyandırmadı?” Örtüyü kenara itip yatağın kenarına kaydım.

“Aslında içeri gelip seni kontrol etti.”

Donup kaldım. O geldiğinde salya akıtmamış veya tuhaf bir şeyler yapmamış olmak için dua ediyordum. “Öyle mi?”

“Evet. Seni uyandıracağını zannettim. Bir anlığına düşündü ama sonra örtüyü omuzlarına kadar çekti. Çok azametli davrandı bence.”

Azametlinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bana göre... Tanrım, Zayne ne kadar tatlıydı!

Ondan başka bir hareket beklenmezdi zaten.

Onu sadece birkaç haftadır tanıyor olabilirdim ama örtüyü özenle üstüme çektiğini ve bunu beni uyandırmayacak kadar nazikçe yaptığını hayal edebiliyordum.

Kalbim bir kıyma makinesine düşmüş gibi sıkıştı. “Duş alman gerekiyor.” Titrek olmasını beklediğim bacaklarımın üstünde durdum ama beni şaşırtacak şekilde güçlü ve sağlamdılar.

“Evet, duş alman gerekiyor.”

Fıstık'ın yorumunu duymazdan gelip telefonuma baktım, Jada'dan gelen bir aramayı kaçırmıştım. Midem altüst oldu. Telefonu bırakıp çıplak ayaklarımla banyoya yürüdüm, ışığı açtım ve ani parlaklık yüzünden gözlerimi kısıtım. Gözlerim parlak ışığa asla dayanamıyordu... ya da karanlık veya gölgeli alanlara. Aslında gözlerim tam %95,7 oranında berbattı.

“Trinnie?”

Parmaklarım ışık düğmesinin üzerindeyken omzumun üzerinden banyoya yaklaşan Fıstık'a doğru baktım. “Efendim?”

Başını hafifçe yana eğerek bana odaklandığında kendimi çıplak gibi hissettim. “Misha'nın senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Bunun canını fena yaktığını biliyorum.”

Misha'nın hayatına son vermek canımı yakmamıştı. Muhtemelen içimdeki bir parçayı öldürmüş, ardında ekşi bir acı ve ham öfkeyle dolu dipsiz bir kuyu bırakmıştı.

Ama Fıstık'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Kimsenin bilmesine gerek yoktu.

“Teşekkür ederim” diye fısıldadım, geri dönüp kapıyı kapatırken boğazım yanmaya başlamıştı.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Dušta birden fazla jetin ve iki yetişkin Gardiyan'ın sığabileceği kadar büyük bir duş kabini vardı. Beni haşlayacak kadar sıcak suyun altında geçirdiğim dakikaları kafamı toplamak için kullandım.

Ya da başka bir deyişle, yaşananları bölümlere ayırmak için.

Dün gece çok ihtiyaç duyduğum çöküntüyü içimden atmıştım. Kendime ağlamak için zaman vermiştim ve şimdi yaşananları bir kenara koyma zamanıydı çünkü yapmam gereken bir işim vardı. Yıllar süren bekleyişin ardından sonunda gerçekleşmişti.

Babam benden görevimi yapmamı istemişti.

Haberci'yi bul ve durdur.

Yapmak üzere doğduğum işi yapabilmem için zihin dolabımda ayıklayıp arşivlemem gereken çok fazla konu vardı. En kritik olanla başladım. *Misha*. Yaptıklarını ve benim yapmak zorunda

kaldıklarımı dolabın en dibine, annemin ölümünün ve onu durduramamamın altına sıkıştırdım. O çekmeceye BÜYÜK BAŞARI-SIZLIK etiketi yapıştırılmıştı. Bir sonraki çekmeceye sol kalçamı ve uyluğumu kaplayan siyahımsı mavi morlukların nedenini gönderdim. Misha'nın sert bir tekme indirdiği kaburgalarımın sağ tarafında bir morluk daha vardı. Beni çok kötü pataklamış, hatta daha fazlasını yapmıştı ama yine de onu yenmiştim.

İyi eğitilmiş birini alt etmenin verdiği o kibir ya da gurur duygusu içimde pek oluşmamıştı.

Yaşananların hiçbirinde iyi bir yan yoktu ki.

Morluklar, ağrılar ve tüm acılar; KÂBUSLAR ÇEKMECESİ adını verdiğim bölmeye gitti. Sonuçta Misha'nın bu kadar fazla sert darbe indirebilmesinin sebebi, çevresel görüşümün sınırlı olduğunu bilmesiydi. Bunu aleyhime kullanmıştı. Dövüşürken tek zayıflığım görüşümdü ve bu çoktan, hatta dün geliştirmem gereken bir eksiklikti çünkü Haberci görüşümün ne kadar zayıf olduğunu keşfederse bunu kötüye kullanırdı.

Roller değişse benim de yapacağım gibi.

Ayrıca evet, bu bir kâbus olurdu çünkü sadece ben değil, Zayne de ölürdü. Akan suyun altında yavaşça dönerken bedenimden bir titreme geçti. Bu korkuya yenik düşemez, bir saniye için bile olsa üzerinde duramazdım. Korku insanı pervasız, aptalca şeyler yapmaya iterdi ve ben zaten ortada hiçbir sebep yokken bunları yeterince yapmıştım.

En üst çekmece şimdiye kadar boştu ve etiketlenmemişti ama oraya ne koyacağımı biliyordum. Zayne'le yaşadıklarımın hepsini oraya koyacaktım. Potomac Dağları'ndayken ondan çaldığım öpücük, aramızdaki büyüyen çekim, tüm o *arzu* ve bağlanmamızdan önceki gece Zayne'in beni öpmesi; annemin bayıldığı aşk romanlarında okuduğum her şeydi. Zayne beni öptüğünde, nihayete ermeden ilerleyebildiğimiz noktaya kadar geldiğimizde dünya sahilde de ikimizin dışında var olmayı bırakmıştı.

Onun dokunuşuna, ilgisine ve büyük ihtimalle hâlâ başkasına ait olan kalbine duyduğum büyük ihtiyacı alıp dosyayı kapattım.

Koruyucular ve Asilkanların ilişki kurması kesinlikle yasaktı. Nedenine dair hiçbir fikrim yoktu ve bu bilinmezliğin dünyada kalan tek Asilkan olmamdan kaynaklandığını tahmin ediyordum.

Üzerine sadece ZAYNE yazdığım çekmeceyi zihnimde kapatarak duştan çıkıp buharla dolu banyoya geçtim. Etrafıma bir havlu sardıktan sonra öne eğilip avucumla buğulu aynayı sildim.

Yansımam karşımda belirdi. Ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım yüz hatlarım her zaman biraz bulanıktı. Annemin Sicilya kökenlerinden gelen ve normalde esmer tenim her zamankinden daha soluktu. Bu da kahverengi gözlerimin daha koyu ve daha büyük görünmesine neden oluyordu. Gözlerimin etrafı şişmiş ve morarmıştı. Burnum hâlâ yana eğikti ve ağzım hâlâ yüzüme göre fazla büyük görünüyordu.

Zayne'le bu daireden ayrıldığımız, Misha'yı bulma veya nerede tutulduğuna dair bir ipucu keşfetme umuduyla Senatör Fisher'ın evine gittiğimiz akşamki gibi görünüyordum.

Fakat aynı kişi değildim.

Değişen bunca şeyin nasıl daha belirgin bir fiziksel yansıması olmaz?

Yansımam bir yanıt veremedi ama ondan uzaklaşırken mühim olan şeyi söyledim.

"Başaracağım" dedim fısıldayarak. Sonra daha yüksek sesle tekrarladım. "Başaracağım."

Saçlarım nemli ve büyük ihtimalle darmadağın bir halde mutfak adasında oturuyordum. Yalın ayaklarımla zeminde ritim tutup çıplak duvarlara bakarken portakal suyu içiyordum.

Zayne'in evi inanılmaz derecede *boştu*, bana örnek daireleri anımsatıyordu.

Asansör kapısının yanında duran siyah asker botlarım dışında etrafta hiç kişisel eşyam yoktu. Tabii köşede asılı duran boks torbasını ve duvara yaslanmış mavi matları kişisel eşyalarım olarak saymazsak. Saymıyordum.

Yumuşak krem rengi bir battaniye özenle katlanmış, gri kanepe'nin üstüne bırakılmıştı ve fotoğraf çekilmeye hazırды. Mutfak tezgâhında tek bir bardak, lavaboda tek bir tabak bile bırakılmamıştı. Burada az da olsa birinin yaşadığı izlenimini veren tek oda, valizlerimdeki kıyafetlerin her yere saçıldığı yatak odasıydı.

Evin soğukluğuna endüstriyel tasarım da katkı sağlamış olabiliirdi. Beton zeminler ve açıkta kalan metal kirişlerde sessizce dönen büyük metal vantilatörler, açık ve havadar alana hiçbir sıcaklık katmıyordu. Tavandan zemine kadar uzanan pencereler de öyle. İçeri sızan güneş ışığı gözlerimi çıkarmayı istememe neden olmuyordu.

Burada tek başıma yaşıyor olsaydım aklımı yitirirdim.

İşte tam da bunları, yani gerçekten önemli şeyleri düşünürken göğsümde ani bir sıcaklık hissettim.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım boş odaya. Sıcaklık biraz daha arttı.

Kalp krizi mi geçiriyordum? Ah. Bu birçok nedenden dolayı aptalcaydı. Göğsümü ovuşturdum. Belki hazımsızlık ya da ülser başlangıcı...

Bir saniye.

Bardağı indirdim. Hissettiğim şey kendi kalbimin yankısıydı, aniden ne olduğunu anlamıştım. *Aman Tanrım.* Bu içimdeki bağdı, yani Zayne’i de yakındaydı.

Artık bir Zayne radarım vardı ve bu biraz... ya da fazlasıyla garipti.

Başparmağımı kemirmeye başlasam da bundan vazgeçip portakal suyunu aldım ve iki gürültülü, iğrenç yudumla bitirdim. Asansörün gelmesiyle kalp atışlarım hızlanmaya başladı, çelik kapılara bakarken içim gergin bir enerjiyle doldu. Bardağı düşürmeden önce bıraktım. Zayne’i her gördüğümde onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum ama içimdeki duygular bundan ibaret değildi.

Dün gece Zayne’in her yerine ağlamıştım. *Cidden her yerine.*

Ensemde yukarı bir ateş tırmandı. Ben hiç ağlayan biri değilim ve dün geceye kadar gözyaşı kanallarımın arızalı olduğuna inanıyordum. Ne yazık ki gözyaşı kanallarım tam kapasite çalışıyordu. Çok çirkin, salya sümüklü hıçkırımlarım vardı.

Kapı sonunda açıldı. Zayne içeri girerken karnımda endişeli bir enerji patladı.

Kahretsin.

Sade beyaz bir tişört ve koyu renk kot pantolonu bile özel di kim gibi gösteriyordu. Geniş omuzlarını ve göğsünü sıkıca saran kumaş, ince beline tam oturuyordu. Gardiyanların hepsi insan formundayken iriyarıydı ama Zayne şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü ve yaklaşık 1.80 boyundaydı.

HABERCİ 2

MİLYONLARCA OKURUN GÖZDESİ
JENNIFER L. ARMENTROUT'UN HABERCİ SERİSİ
NEFES KESİCİ HİKÂYESİYLE SİZİ BÜYÜLEYECEK!

Tehlikeli sırlar ve yasak arzular şoke edici sonuçlara yol açacak...

Yarı insan, yarı melek olan Trinity ve onun Koruyucusu Zayne; yaklaşan kıyameti durdurmak için iblislerle işbirliği kurmak zorundalar. Gün geçtikçe büyüyen aşkın ipliklerinden kaçınmak için her şeyi göze alıyorlar. Haberci giderek yaklaşıyor... ama bu şey ne ya da kim?

Karanlık güçler toplanıyor, eğer zamanla yarışı kazanamazlarsa insanlık yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak.

Gece vakti gerilim dolu Washington, DC sokaklarında birlikte devriye gezmeleri, Gardiyanları ve iblisleri rasgele öldüren Haberci'nin izini sürmeleri gerekiyor. Birlikte olmaları yasak, bu yüzden duygulara karşı koymak onların yeni önceliği. Yardım için alışılmadık kişilere –iblis prens Roth ve onun yandaşlarına– başvurmamak zorundalar. Fakat art arda gelen ölümler ve Zayne'in değer verdiği birini tehlikeye atan, bölgedeki okulla bağlantılı karanlık bir plan ortaya çıkmak üzere. Trinity bir şey tarafından yönlendirildiğini, sürüklendiğini ve bir oyunun parçası hâline getirildiğini zamanla fark ediyor. İçindeki öfke giderek büyüyor, duyguları kontrolden çıkıyor...

Asilkan'ın gazabı, dünyadaki her şeyin sonunu getirebilecek kadar güçlü.

Onunla yüzleşebilecek misin?

ÇEVİREN: MERVE ÖZCAN

